

Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt: SDI 71/17

Teza: *O niewspółmierności kary można mówić wówczas, gdy między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, zachodzi rażąca dysproporcja.*

„[...] Na wstępie wskazać należy, że o niewspółmierności kary w rozumieniu art. 96 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (jednolity tekst w Dz. U. z 2016 r. poz. 522) można mówić wówczas, gdy między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, zachodzi rażąca dysproporcja (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2016 r., sygn. SDI 38/16, LEX nr 2117657).

Dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane przez ustawodawcę w przepisach art. 53 § 1 i 2 k.k. Do ich odpowiedniego stosowania w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej prowadzonym przeciwko lekarzowi lub lekarzowi dentyście odsyła art. 112 pkt 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich. Sąd lekarski wymierzając karę lekarzowi lub lekarzowi dentyście zobowiązany jest zatem, obok wszechstronnej oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu przewinienia zawodowego, uwzględnić generalne dyrektywy wymiaru kary. Dopiero wówczas będzie możliwe orzeczenie kary w takiej postaci i w takim rozmiarze, że kara ta będzie współmierna do stopnia zawinienia i ustalonych okoliczności obciążających oraz łagodzących, jak też będzie stanowiła dla obwinionego realną dolegliwość, realizującą wymogi indywidualnego oddziaływania, a także funkcje kary przewidziane w ramach prewencji generalnej. [...]”.